

Naboers klageberettigelse efter naturfredningslovens § 58, stk. 1

Henstillet til miljøministerens overvejelse ved en kommende revision af naturfredningsloven at tydeliggøre affattelsen af bestemmelsen i lovens § 58, stk. 1 (om klageberettigelse i forhold til visse afgørelser efter loven).

FOB nr. 81.188

(J. nr. 1981-885-141).

A klagede over, at overfredningsnævnet havde meddelt ham, at hans moder ikke kunne anses for klageberettiget efter naturfredningslovens § 58 i relation til en bestemt sag.

Baggrunden for klagen var følgende:

I forbindelse med at Helsingør kommune påtænkte at opføre en tilbygning til plejehjemmet ..., rettede A for sin moder, der er nabo til plejehjemmet, henvendelse til fredningsnævnet for Frederiksborg amts nordlige fredningskreds om sagen.

Fredningsnævnet indhentede i den anledning en udtalelse fra kommunen, der anmodede om fredningsnævnets tilladelse til gennemførelsen af byggeriet, såfremt denne var fornøden. Fredningsnævnet meddelte herefter kommunen tilladelse i henhold til naturfredningslovens § 47, stk. 1, nr. 2 (dispensation fra vejbyggelinien), til opførelse af tilbygningen og underrettede A's moder herom.

Denne afgørelse påklagede A på sin moders vegne til overfredningsnævnet, men klagen blev afvist af nævnet under henvisning til, at moderen ikke hører til kredsen af klageberettigede efter naturfredningslovens § 58.

Efter bestemmelsen i naturfredningslovens § 58, stk. 1, som affattet ved lov nr. 219 af 24. maj 1978 om ændring af lov om naturfredning, kan fredningsnævnets afgørelser om bl.a. tilladelse efter naturfredningslovens § 47, stk. 1, nr. 2 (om vejbyggelinier), påklages til overfredningsnævnet af »den, der har begæret fredningsnævnets afgørelse« (samt visse nærmere angivne offentlige myndigheder m.v.).

Før den nævnte lovændring var det i naturfredningslovens § 58, stk. 1, bestemt, at fredningsnævnets afgørelser vedrørende bl.a. tilladelse efter lovens regler om bygge- og beskyttelseslinier kunne indbringes for overfredningsnævnet af andrageren, ejendommens ejer og bruger (samt visse nærmere angivne offentlige myndigheder m.v.).

Efter denne bestemmelse var anmeldere - herunder naboer - af en formodet ulovlighed vedrørende bygge- og beskyttelseslinier klart ikke omfattet af kredsen af klageberettigede.

Det fremgår af bemærkningerne til den pågældende bestemmelse i forslaget til ændringsloven (Folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 2643), at bestemmelsen - bortset fra at fredningsplanudvalgene udgik som klageberettigede - ikke indeholdt realitetsændringer i forhold til gældende lovs § 58, stk. 1.

Om baggrunden for den ændrede affattelse af bestemmelsen i naturfredningslovens § 58, stk. 1, oplyste overfredningsnævnet i en udtalelse til mig bl.a. følgende:

Overfredningsnævnet modtog i løbet af 1970'erne et stadig stigende antal klager fra ejere af ejendomme, hvor fredningsnævnet efter ansøgning fra en myndighed havde meddelt vedkommende myndighed dispensation til etablering af et offentligt anlæg på den pågældende ejendom. Ejerens klage berøede imidlertid altid på modstand mod et kommende ekspropriationsindgreb og var derfor begrundet i forhold, som det faldt uden for overfredningsnævnets kompetence at tage stilling til. Overfredningsnævnet anlagde da den fortolkning af bestemmelsen i § 58, stk. 1, i naturfredningsloven, at den aktuelle ejer af den pågældende ejendom ikke var klageberettiget i sådanne situationer. Den aktuelle ejer måtte i disse situationer betragtes som tredjemand (»nabo«) i relation til spørgsmålet om klageberettigelse.

Formålet med den ændrede affattelse af § 58, stk. 1, havde efter overfredningsnævnets opfattelse alene været at tilpasse lovteksten til den forståelse af bestemmelsen, som var anlagt i de nævnte særlige situationer.

Overfredningsnævnet anførte endvidere, at der - når realitetsændringer ved den ændrede affattelse af bestemmelsen ikke var tilsigtet - ikke kunne tænkes at være foretaget en udvidelse af kredsen af klageberettigede.

I en skrivelse til A anførte jeg, at den forståelse, som overfredningsnævnet havde anlagt af udtrykket »den, der har begæret fredningsnævnets afgørelse«, og hvorefter personer, eventuelt naboer, der henleder fredningsnævnets opmærksomhed på et påtænkt byggeri i strid med naturfredningslovens vejbyggelinie, ikke anses for klageberettigede i forhold til en fredningsnævnsafgørelse om meddelelse af dispensation, ikke kunne give mig grundlag for kritik.

Jeg måtte imidlertid være enig med A i, at en rent sproglig forståelse af udtrykket »den, der har begæret fredningsnævnets afgørelse« i naturfredningslovens § 58, stk. 1, nærmest syntes at måtte føre til, at den, på hvis initiativ fredningsnævnets sag er blevet rejst, måtte anses for klageberettiget. Overfredningsnævnet oplyste således under sagens behandling, at nævnet også tidligere i flere tilfælde havde modtaget klager fra bl.a. anmeldere af en formodet ulovlighed vedrørende bygge- og beskyttelseslinier, jfr. optagelse nr. 82 i publikationen »Overfredningsnævnet orienterer« fra juni 1979.

Sagen gav mig på denne baggrund anledning til at henstille til miljøministerens overvejelse, om ikke det måtte være rigtigst ved en kommende revision af naturfredningsloven at tydeliggøre affattelsen af bestemmelsen i naturfredningslovens § 58, stk. 1.

Jeg gjorde folketingets retsudvalg bekendt med min henstilling.

I skrivelse af 27. maj 1982 meddelte miljøministeriet mig, at ministeriet efter drøftelse med fredningsstyrelsen havde besluttet, at spørgsmålet om affattelsen af naturfredningslovens § 58, stk. 1, ville blive taget op i forbindelse med den førstkommende ændring af naturfredningsloven.

Jeg meddelte herefter miljøministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.

Supplerende oplysninger om sagen

Den 29. januar 1986 fremsatte miljøministeren i folketinget forslag til lov om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove, der bl.a. indeholder forslag om en ændret affattelse af naturfredningslovens § 58, stk. 1.

Jeg meddelte herefter miljøministeriet, at jeg ikke foretog videre i sagen.